

54. FESTIVAL
PROFESIONALNIH
POZORIŠTA SRBIJE

JOAKIM VUJIĆ

7-14. MAJ
NOVI PAZAR

BROJ. 5

KRITIKA / OKRUGLI STO / INTERVJU / REČ SELEKTORA

11. MAJ 2018.

BILTEN

VEČERAS
4 BRATA

KNJAŽEVSKO-SRPSKI TEATAR, KRAGUJEVAC

POKROVITELJI FESTIVALA

GRAD NOVI PAZAR

ZAJEDNICA PROFESIONALNIH
POZORIŠTA SRBIJE

regionalno pozorište
novi pazar

министарство
културе републике србије

GLUMCI PREDSTAVE "RUBIŠTE"

Kristina Pajkić

Milica Janevski

SA PREDSTAVE GLEDAOCI TREBA DA IZAĐU BOLJI

Najbitnija je poruka da gledaoci sa ove predstave izađu bolji. Svako gleda iz svog ugla, za svakog je nešto drugo najpotresnije. Razne događaje i odnose obrađuje i Rubište je me-

tafora. Devojka koju igram je željna ljubavi i dozvoljava zarade te ljubavi da je siluje celo selo. Nadam se da sam izvedbom dotakla srca u publici.

ČESTO ZATVARAMO OČI PRED ONIM ŠTO VIDIMO

Nakon predstave sam se sreća sa publikom i kolegama, svi su vidno potrešeni, što znači da smo dotakli srca publike. Imalo je smisla uskočiti u ovaj izazov i hrabro i glasno ga izneti. Priča nikog ne ostavlja ravnodušnim gde god se igra. Bazirana je na istinitim događajima. Mi to viđamo, ali zatvaramo oči. Divno je bilo

raditi sa Kokanom Mladenovićem, rediteljem i scenaristom, kolegom Ninoslavom Đorđevićem i sa ekipom Šabačkog pozorišta koja je bila u stanju da 8 sati dnevno mesec i po dana radi na predstavi. Osuđeni ste na uspeh, kada imate takvu posvećenost.

Aleksandra Pleskonjić

ZONA OD TARKOVSKOG

Meni je ovo treća predstava za redom koju radim sa Kokanom i poznat mi je njegov rukopis. S njim je naporno raditi. Obično krećemo od improvizacija da bi se predstava počela raditi između nas. Bilo je lepo istraživati bogatstvo tog jezika, tu

situaciju ispitivati, može se nazvati metaforom cele Srbije to Rubište, gde ne dolaze autobusi, nema privrede ni prihoda, i Hitna pomoć dolazi tek kada neko umre. Jedna vrsta zone od Tarkovskog.

Aneta Tomašević

„RUBIŠTE“ JE TEŠKO KOLIKO I SAM ŽIVOT

Mnogi su komentarisali da je ovo teška predstava. Teška je koliko i sam život. Mislim da nije depresivna, nego otrežnjujuća. Luda Stanika koju ja igram je luda jer jedina zapravo ima prave emocije i sposobna je da voli. Predstavu smo pre ovog izveli 10. put i ja sam bila toliko zadovoljna jer sam shvatila da sam te večeri zaokružila ulogu. Mislim da

za glumca premijera nije kraj već samo prva provera onog što ste uradili pred publikom. Pozorište je živa stvar, pozorište je zato uzbuđljivo jer se pred očima publike vidi šta je ono što može da se nadgradi. Najdraži mi je taj proces traganja, probe u kojima se dolazi do rešenja, gde se lik gradi, stvara. A svako novo igranje je još jedno uzbuđenje.

„Tamo gde ne funkcioniše niti jedan odnos: majka-dete, otac-dete, muž-žena, momak-devojka...

Tamo gde svaki komad zemlje krije mračnu tajnu. Tamo gde prestaju logika i razum.

Tamo gde emocije pokazuju samo oni koji su se odrekli pameti.

Tamo gde neće pronaći onog koga traže. Tamo gde se neće pronaći ona koja se traži.

Tamo je Rubište. I bilo bi lepo da je tamo. Ali - ako je tamo, kako to da mi živimo u njemu?“

Kokan Mladenović, reditelj.

MILIVOJE MLAĐENOVIĆ, POZORIŠNI KRITIČAR

TOPOGRAFIJA TAMENinoslav Đorđević: *Rubište*,
režija - Kokan Mladenović, Šabačko pozorište

Pojam Rubište priziva u svesti različita značenja. Njime se može označiti prostor rubnog interesovanja društva, život na rubu egzistencije, mesto gde su sabrani odbačeni, marginalizovani ubožnici. Reč ima i prizvuk i oblik toponima, nesumnjivo uverljivog. Ta se uverljivost i potkrepljuje u nekoj vrsti refrena – u nekoliko scena kao brojalicu Saša Torlaković izgovara nisku imena naseljenih mesta u Srbiji zlogukog prizvuka: Rubište, Crna Reka, Mrtve vode, Puste Poljane. Ta topografija tamnine govori da je ova zemlja srpska, zemlja preobilja mračnog, mučnog, zlokobnog, ukletog i prokletog, vekovima taloženog crnila i boleština uma, duha ali degeneraciju i društvenog organizma.

Kokan Mladenović nas je u svojim predstavama odavno navikao na bezostatni angažman, iskrenu i strasnu zaokupljenost problemima društva u kome živimo. Međutim, pristupaajući dramskom delu Ninoslava Đorđevića, *Rubište*, ovoj crnohroničnoj dramskoj povesti u kojoj se oko

glavnog toka priče o dečaku Slobodanu za čiji je misteriozni nestanak optužena majka, koncentrišu priče motivski vezane za patrijarhalne i inovativne metoda unižavanja, fizičkog i seksualnog zlostavljanja žena, ali i Drugih i Drugačijih, za stvarnost koju živimo uvek zainteresovani reditelj, delimično odstupa od glasnog ukazivanja na krivce za takvo stanje u društvu. On rediteljski ne komentariše slike zla, ostavlja nezaceljene rane, samo pokazuje slike surovog i bestijalno, zastrašujućeg, orgijastičkog, kolektivnog nasilja nad pojedincima. Suočavajući gledaoca sa pomerenim, suludim prizorima on postiže snažan učinak: dejstvuje na njegova čula i emocije izazivajući ili duboko saosećanje, mučninu i odbojnost.

U rediteljskom postupku Kokana Mladenovića nema razmetljivosti: umesto naturalističke reprodukcije surove stvarnosti, prikazane su nam efektne, svedene, ali ekspresivno snažne deziluzionističke slike pomoću karakterističnih pojedinosti i detalja, metaforičnih detalja (automobil - igračka, paradajz umesto krvi, rotaciono svetlo umesto policijskog automobila, kasete sa zemljom, itd.)

Zlehude nesrećnike, nasilnike i moćnike, monstruoze moralne nakaze, nevine žrtve i unižene, celu tu galeriju likova surovog muškog sveta, predstavili strasno i uzbudljivo: Saša Torlaković (inspektor Svetolik), Strahinja Barović (Dragan), Ljubiša Barović (Slaviša Kučinarac), Ivan Tomašević (Čiča Dragoljub), Zoran Karajić (Čiča), Vladimir Milojević (Debeli Miško), Nikola (Japanac), Slobodan Petranović Šarac (Paradajz), Miloš Vojnović (Ljubinko). Unutrašnju dubinu stradalnica i osvetnica, pa i s

uma sišavših žena potresno su pokazale Dragana Radojević (Dragica), Marija (Milica Janveski), Aleksandra Pleskonjić (Marijina majka), Aneta Tomašević (Stanika), Kristina Pajkić (Devojka) i Sonja Milojević (Petkana). Glumačka igra određena je i lepo dopunjena metaforičkom scenografijom Vesne Popović u kojoj dominiraju kasete (a mogu biti čak i tople leje sa zemljom iz koje džiklja ljudski korov i u kojoj ponovo nestaje). Muzika Irene Popović pojačava i izoštrava značenje ove drame koja nam srpsko selo predstavlja bez tradicionalne pastoralne i folklorne naivnosti.

UTISCI PUBLIKE**AZEMINA HALILAGIĆ**

Predstava je otelotvorila sve ono što sam mislila da se dešava u selima kada sam prolazila pored njih. Toliko je za mene bila mračna ta slika. Ali moramo priznati da ovo nije nešto što se dešava samo u selima. Priča je prisutna od Holivuda, preko Diznilenda do svih Rubišta. Vrlo dobra gluma, tema vanvremenska i vangeografska.

SEAD KARAAHMETOVIĆ

Mislim da je predstava brutalna, ali cilj opravdava sredstvo i predstavlja pravu sliku poziciju žene u ovom društvu i mislim da predstavlja pravu sliku. Fenomenalna predstava. Glumci su ostavili srce i dušu na bini i to mi je najjači dojam ove predstave.

IMRAN BIRĐOZLIĆ

Zadovoljan sam festivalom, a ova predstava je jedna od boljih. Videćemo kako će biti dalje

ZORAN KARAJIĆ, GLUMAC

BAVITI SE GLUMOM ZNAČI IMATI ILUZIJU DA RADITE NEŠTO VEOMA BITNO

Prijatelj i dragi gost Novog Pazara je glumac Zoran Karajić. Na 54. Festivalu „Joakim Vujić“ gledaćemo ga u predstavi „Rubište“ pozorišta iz Šapca. Razgovarali smo o pozorištu i životu iz ugla glumca, i dugogodišnjeg direktora Šabačkog pozorišta i osnivač festivala „Pozorišno proleće“, koji se održava u Šapcu.

Tokom svoje bogate karijere igrali se i dvostruku ulogu u svom pozorištu, kao glumac i direktor.

Igrao sam ja i trostruke i četvorostruke, ali nikada nisam izlazio iz okvira teatra. Uvek me je čudilo da neko prihvati da radi ono što ne zna, Na primer da meni neko ponudi da budem direktor nekog sektora u Vinči, a ja prihvatim samo zbog onog „direktor“. Teatar je nešto u šta se ja razumem gde sam proveo ceo svoj život. Vrlo mlad sam došao u pozorište. Tu je postojao čuveni čika Bora Mihajlović, završio prvu glumačku školu, kao na njenoj prvoj klasi. Vratio se u svoj Kruševac nakon što je prošao sveta. Ispod njegovog skuta je izašlo mnogo najpoznatijih glumaca Srbije. Kada sam ja ušao u Kruševačko pozorište po prvi put kao klinac, on me je naučio da skinem kapu jer ulazim u hram i to nikada nisam zaboravio. Da sam u hramu kulture. U pozorište nisam

ušao da bih se ja eksponirao, jer su nas učili da je pozorište misija, da smo mi lučonoše koje treba da idu i obasjavaju put narodu. Išli smo i po seoskim Domovima kulture. I to smo zaista smatrali svojom misijom. Danas se tim poslom uglavnom bave ljudi radi lične afirmacije, eksponiranja i samopokazivanja. Ali

i danas raspoznajem ljude koji imaju ideju. Zato što imaju iluziju. Baviti se glumom znači imati iluziju, jer glumci misle da rade jedan veoma značajan posao za svoje okruženje, za svet. Da sa scene saopštavaju neke istine koje su vrlo bitne. I dalje misle da imaju misionarsku ulogu. Ta iluzija glumce održava u životu. Posao je efemeran, prolazan i nema vidljivog traga. Na primer, kada napravite šraf, možete svojoj deci i unucima pokazati kakav ste bili majstor. Glumci nemaju taj dokaz. U pozorištu to traje dva sata i nikada se više ne ponovi. Koliko god puta da igraš predstavu to se ne ponovi, jer je svakog puta drugačije.

Da li je glumac svestan trenutaka kada je najbolje odigrao, a kada manje dobro?

Obično se taj glumčev utisak ne podudara sa utiskom ostalih. Često mi se dešavalo da kad pomislim da

je bilo odlično, nekoliko gledalaca dođe i kaže da je bilo onako, ili kolege glumci kažu da te večeri nije baš bio najbolje. Taj utisak je strašno subjektivan. Zato se glumci užasavaju kada gledaju sebe na televiziji, jer mi je utisak dok su stvarali bio drugačiji.

Kako je biti glumac u ulozi direktora?

Ta iluzija, o kojoj smo govorili, u kojoj glumci, da bi opstali, žive, ona je ustvari zaštita i oklop za njihovu ranjivost i sujetu. Kada se ona izgubi onda se gubi život, sve se dovodi u pitanje. Kao direktor, morao sam da izgubim tu iluziju. Kada sam se udaljio od sveta koji me je branio tom iluzijom da je to što ja radim važno, to nije bio nimalo jednostavno. Kada sam video kako ostatak sveta gleda nas u smislu: „Hajde glumac, kaži nešto smešno!“, onda sam počeo da pravim pozorište i da stvaram sebi novu iluziju. Pravio sam u smislu građevinskih radova, profilisanja ansabla, traženja specifičnog pozorišnog izraza. Pronašao sam novu iluziju u koju sam uleteo iz sve snage. Imao sam strahovite probleme od ljudi koji to ne razumeju. Međutim, imao sam sreće jer su ljudi koji daju novac poverovali u tu moju novu misiju i shvatili nešto što je jako bitno – da ja pozorište poznajem bolje nego oni. I pustili su me da radim, a da ne moram da se pravdam. Rekao sam im da moraju da mi veruju dok ne vide šta ćemo napraviti. Ceo život provodim u iluziji, svestan da živim u iluziji.

Prva asocijacija na Novi Pazar?

Ljudi. Koje god mesto da posetim težim da otkrijem kakvi su ljudi, pre nego građevine. Pazarci su čestita i časna srtedina. Kupljen sam na prvi pogled. Imao sam sreću da učestvujem u stvaranju Regionalnog pozorišta.

ALEKSANDAR STANKOVIĆ, DIREKTOR ŠABAČKOG POZORIŠTA

NAJLEPŠI SU FESTIVALI, A NAJTEŽE SVE OSTALO

Šabačko pozorište učestvuje na tri festivala za redom, kakvo je to iskustvo za vas?

Imali smo „Pozorišno proleće“ u Šapcu, na „Joakimu Vujiću“ učestvujemo sa Rubištem, a na „Sterijnom pozorju“ sa predstavom „Hajka na Vuka“. Posebno smo ponosni što sa dve različite predstave idemo na

festivale. „Hajka na vuka“ je posebna jer je to po prvi put da Šabačko pozorište ide sa sopstvenom produkcijom na Steriju, do sada smo išli u koprodukcijama. Ove godine je Boško Milin, koji je selektor na Streriji, malo promešao karte i odabrao mlađe pisce, tako da smo mi sa tekstom Ognjena Obradovića u

režiji Nataše Radulović koji su oboje 1992. godište stigli na „Sterijno pozorje“. Na ovom festivalu učestvujemo sa „Rubištem“. Ona je prošle godine imala premijeru.

Šta je najlepše, a šta najteže u poslu direktora pozorišta?

Najlepše je ovo što imamo sada. Imate predstavu koju neko selektuje na festival, idete u neki grad, upoznajete ljude i taj svoj produkt prikazemo drugoj publici, sada u Novom Pazaru. Zajedno ćemo sedeti i gledati i nadam se uživati. Najteže je sve ostalo. Od onih svakodnevnih poslova za koje ljudi uopšte ne znaju da postoje u pozorištu, do obezbeđivanja novca u budžetu, izbora saradnika. Mi u Šapcu imamo dobru okolnost jer imamo profesionalnog muškog i ženskog krojača i stolarsku radionicu pa možemo sami da odradimo mnogo toga. Scenografiju i veći deo kostima možemo da uradimo sami i to olakšava produkciju. Ali nam fali mnogo toga. Zakon o javnim nabavkama sputava pozorišta, kao i problem sa zabranom zapošljavanja i problemi sa platama. Ipak, ovo je lep posao i onda se to zaboravi.

KNJAŽEVSKO-SRPSKI TEATAR, KRAGUJEVAC

4 BRATA

Tekst: RADOVNA TIŠMA**Reditelj:** DRAGAN JAKOVLJEVIĆ**Scenograf:** DRAGAN JAKOVLJEVIĆ**Scenski dizajn:** ANA KOLBJANOVA**Kompozitor:** DRAGOSLAV TANASKOVIĆ**Kostimograf:** JELENA JANJATOVIĆ**Inspicijent:** NIKOLA STEVOVIĆ**Svetlo:** SAŠA RADIVOJEVIĆ**Šminka:** MARIJA KURČUBIĆ**Ton:** DOBRICA ANDRIĆ**Garderoba:** DRAGICA ILIĆ i MIRJANA TODOROVIĆ**IGRAJU:****Vojislav:** IVAN VIDOSAVLJEVIĆ**Miroslav:** ZDRAVKO MALETIĆ**Branislav:** DRAGAN STOKIĆ**Radoslav:** NENAD VULEVIĆ

Kragujevačka predstava je primer rediteljski i glumački valjano pročitano dramskog predloška, komada koji samo donekle pripada toku srpske ruralne dramske tradicije, a zapravo oštro zaseca u sve elemente društvene strukture ovdašnje stvarnosti i na primeru jedne porodice ukazujući na uzroke suštine nelagodnosti koju osećamo živeći u ovoj državi. Istovremeno, probijajući se kroz opšta mesta koja su odavno označena kao usud određen našim mentalitetom, reditelj i glumci slede pisca i na tom tragu uspevaju da iza debelih naslaga onoga što najčešće definišemo pojmom otuđenosti, otkrivaju tragove ljudskosti koja je odelala svim iskušenjima savremenog života.

LILIJANA IVANOVIĆ, POZORIŠNA REDITELJKA

OKRUGLI STO KRITIKE O PREDSTAVI ŠABAČKOG POZORIŠTA : “RUBIŠTE“

Kao što je uobičajeno, prisutnima se najpre obratila moderatorka Aleksandra Glovacki. Rekla je da ju je predstava duboko potresla i da misli da je ovo priča o majci. Čak se i zemlja, koje je mnogo na sceni, može povezati sa pojmom majke zemlje. A naziv teksta RUBIŠTE govori o prostoru u koje je radnja smeštena. Rubište je ivica sveta. “Interesovalo me kako će novopazarska publika primiti ovakvu vrstu pozorišta? Aplauz na kraju predstave je rekao sve.”

Prvi se za reč javio Rifat Rifatović, glumac Regionalnog pozorišta rekavši: “Želim, najpre, da čestitam ansamblu Šabačkog pozorišta i da im zahvalim sto su došli sa ovakvom predstavom. Ova predstava nikoga ne može da ostavi ravnodušnim i zbog rediteljskog čitanja i zbog glumačke igre i zbog truda onih ljudi iz senke.” Sledeći se za reč javio Dušan Živanić i rekao da je toliko pun utisaka da ne zna sta bi rekao? “Predstava me toliko potresla, da mi je potrebno mnogo vremena da se saberem i sredim utiske o njoj.”

Iz publike se javila i Amra Jejna, urednica programa MMC, za koju je predstava sjajna. “I ja sam, kao i Dušan, ostala fascinirana predstavom i zahvalna sam Šabačkom pozorištu što nam je došlo sa ovakvom predstavom.”

Lemana Bećirović, glumica Regionalnog pozorišta iz Novog Pazara rekla je “Plašim se da će kompletan prostor naše zemlje jednog dana postati rubište. Strašno je ono što nam se dešava i što nas okružuje, a mnogo toga smo mogli da vidimo i u ovoj predstavi. Meni ovo nije samo predstava, ovo je priča koja nas opominje.”

Od velikog broja članova glumačke ekipe prvi se za reč javio Saša Tor-

laković tumač lika Svetolika, šefa policije. “Jako mi je žao što smo večeras imali veliki hendikep... Kamera, koja je deo predstave, nije funkcionisala, pa publika nije mogla da vidi mnoge važne stvari. Snimamo kamerom lica glumaca u gro planu, zatim neke scene koje se dešavaju van pozornice i sve to emitujemo na video bimu. Ovaj tekst dopao mi se već pri prvom čitanju. Kokan Mladenović je došao do njega, a Zoran Karajić imao sluha da to stavi na scenu. Svedoci smo da nas mediji zasipaju takvim strahotama, da je publici samo RUBIŠTE falilo. Mislim da ne treba bežati od problema, već se hvatati u koštac sa njima. Svi u ekipi smo zdušno radili, a sve nam je bilo u službi. Drago mi je što smo večeras u Novom Pazaru i što ovaj grad ima pozoriste, jer grad koji ga ima razlikuje se od grada koji ga nema.”

U ulozi Marije pojavila se mlada glumica Milica Janevski. Rekla nam je da jako voli ovu predstavu i svoju Mariju. “Već u prvom čitanju vezala sam se za lik Marije i trudila se da je razumem i opravdam. Osećam i ličnu odgovornost, jer ovakvih stvari kakvih ima u komadu, ima i u našem okruženju. Mnogo je nasilja oko nas, ali žene iz ekonomske zavisnosti, čini mi se, odlučuju da ostanu sa nasilnicima i da ih ne prijave. Marijina

majka bila je silovana, rodila je Mariju i živi u užasnom strahu da bi to i Mariji moglo da se dogodi.”

U ulozi Devojke pojavljuje se mlada glumica Kristina Pajkić koja je rekla da je njoj rad sa Kokanom Mladenovićem bio velika škola. “Posao je bio jako težak ali su mi i reditelj i kolege mnogo pomogli. Devojka koju tumačim kroz predstavu i fizički i psihički propada. Sanja o tome da obuče venčanicu koju su pre nje nosile njena baka i njena majka. Ta želja je i natera da pristane na sve uslove svog momka, da bi je on, na kraju, izigrao prebacujući joj baš ono, na šta ju je naterao.”

Zoran Karajić, do nedavno direktor Šabačkog pozorišta i najveći “krivac” što se ovaj tekst našao na repertoaru njegove kuće, rekao je: “Ja u ovoj predstavi imam I najmanju i najveću ulogu. Najmanju-zato što imam mali glumački zadatak, a najveću zato što sam pristao da Kokan radi ovaj tekst. On je reditelj koji kod mene ima kart-blanš, i uvek sam pristajao da radi ono što želi. Ponudio mi je tri teksta, medju kojima je bilo i Rubište, a ja sam čitajući ovaj tekst osetio neku njegovu unutrašnju energiju. Osetio sam, ne priču, već neku vulkansku snagu i odmah se odlučio za njega. I sad, posle svega, izuzetno sam zadovoljan sto je bilo tako.”

(NE)VIDLJIVI NA SCENI**REKVIZITERI SU KAO SENKA GLUMACA**

MIRJANA NEZIRI, REKVIZITERKA ŠABAČKOG POZORIŠTA

Šta je posao rekvizitera?

Pripremamo ličnu rekvizitu, sve ono što je vezano za scenografiju što glumcu na sceni treba. Ponekad osećam da sam senka glumcu. Potrebno je veliko poverenje između nas i glumaca, tako da smo

postali mala smo porodica. Sa jednom glumicom sa ostvarila divno prijateljstvo. I to je najlepše u ovom poslu. Prijateljstva koja steknemo i iskustva koja imam. Uvek je drugačije i zamiljivo.

TONOM I SVETLOM SE ZAOKRUŽUJE PRIČA

KOSTA PAVLOVIĆ, TON MAJSTOR ŠABAČKOG POZORIŠTA

O poslu ton majstora razgovarali smo sa Kostom.

Ton majstor ili DJ. Bavim se puštanjem muzike i stvaranjem muzičke podloge na sceni. Kao što je svetlo bitno za atmosferu, tako je i muzika. Tako se zaokružuje cela priča. Dok se predstava stvara, najviše saradujemo sa rediteljem. Tokom

predstave sa inspicijentom, ali budemo prepušteni sami sebi na kraju. Reditelji traže savete, ustvari saradujemo sa kompozitorima koje oni angažuju.

U kojoj predstavi najradije puštate muziku?

Perikle.

PROGRAM

19:30h

07.MAJ
PONEDELJAK**ŽAK I NJEGOV GOSPODAR**Regionalno pozorište Novi Pazar
Tekst: Milan Kundera, Režija: David Alić**08.MAJ**
UTORAK**LIFT-SLOBODAN ŠOU**Narodno pozorište Priština
Tekst: Jelena Bogavac, Režija: Nenad Todorović**09.MAJ**
SREDA**SVEDOBRO**Narodno pozorište Užice
Tekst: Stevan Vraneš, Režija: Nemanja Ranković**10.MAJ**
ČETVRTAK**RUBIŠTE**Šabačko pozorište
Tekst: Ninoslav Djordjević, Režija: Kokan Mladenović**11.MAJ**
PETAK**4 BRATA**Knjaževsko-srpski teatar, Kragujevac
Tekst: Rađovan Tišma, Režija: Dragan Jakovljević**12.MAJ**
SUBOTA**DOM BERNARDE ALBE**Puls teatar, Lazarevac
Tekst: Federiko Garsija Lorka, Režija: Bojana Lazić**13.MAJ**
NEDELJA**KEPLER 452B**„Bora Stanković“ Vranje
Tekst: Tijana Grumić, Režija: Jug Djordjević**14.MAJ**
PONEDELJAK**OŽALOŠĆENA FAMILIJA**Kraljevačko pozorište
Tekst: Branislav Nušić, Režija: Miodrag Dinulović

19:30h

Bilten 54. Festivala profesionalnih pozorišta Srbije "Joakim Vujić".**Izdavač:** Regionalno pozorište Novi Pazar i Zajednica profesionalnih pozorišta Srbije. **Urednik:** Hana Salihagić.**Tehnički urednik:** Irhad Salihagić. **Redakcija:** Milivoje Mladenović, Lilijana Ivanović. **Fotografije:** Tarik Graca